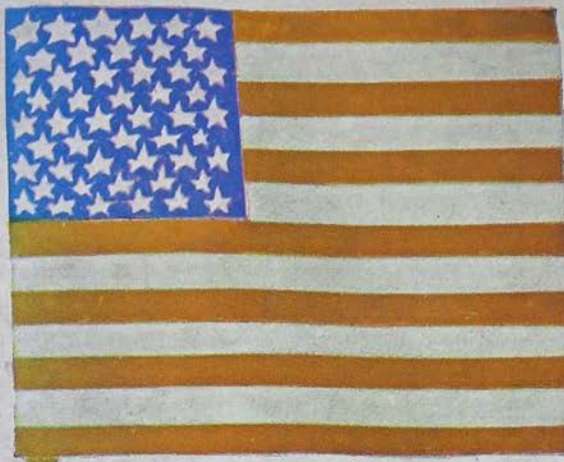

สุจิตต์
วณิชเทศ

นิมิต เต้านม

MADE IN
U.S.A.

2

รศ.202

ธ.

สุจิตต์ วงษ์เทศ

เกิด ๒๐ เมษายน ๒๔๘๘ ตรงกับวันศุกร์ ขึ้นเก้าค่ำ เดือนห้า ปีระกา จุลศักราช ๑๓๐๗ สัปตศก ที่ตลาดบ้านด่าน ตำบลโคกบ๊ีบ กิ่งอำเภอโคกบ๊ีบ จังหวัดปราจีนบุรี

เรียน จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนวัดต้นโพธิ์ ศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี
จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย ตกชั้นเตรียมอุดมปีที่ ๑ จากโรงเรียนวัดนวลนรดิศ
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จากโรงเรียนพระดุงศิษย์พิทยา
จบปริญญาตรี ศิลปบัณฑิต (โบราณคดี) จากคณะ โบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓

ทำงาน นิตยสารข้อฟ้า รายเดือน - หนุ่มแน่นสาวสวย - ชาวกรุง - และ หนังสือพิมพ์สยามรัฐ รายวัน สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น - โรงพิมพ์กรุงสยาม ไปอเมริกาเมื่อเมษายน ๒๕๑๔

พฤษภาคม ๒๕๑๕ กลับจากสหรัฐอเมริกามาทำงาน ที่สยามรัฐรายวันได้ ๑ อาทิตย์ ได้รับคำสั่งให้ออก พร้อมกับขรรค์ชัย บุนปาน และ เสถียร จันทิมาธร

ปัจจุบัน เป็นผู้จัดการโรงพิมพ์พิณเณศ - อาจารย์พิเศษคณะ โบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร - เขียนคอลัมน์ ประจำที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ใจเจ้าเต่าต๋น

(เมด อิน ยู.เอส.เอ. ภาค ๒)

สุจิตต์ วงษ์เทศ

ตัวอย่าง

เลขเรียกหนังสือ.....	รฐ. 202
เลขทะเบียน.....	ฟ.
วันที่.....	14 มี.ค. 43

สำนักพิมพ์ พิมพ์
โทรศัพท์ ๒๒๒๘๕๐

โง่เง่าเต๋าทุ่น

(เมค อิน ยู. เอส. เอ. ภาค ๒)

โดย สุจิตต์ วงษ์เทศ

นายสุจิตต์ วงษ์เทศ

นายขรรค์ชัย บุนปาน

แห่ง

สำนักพิมพ์พิมพ์เนศ

๙๙ - ๙๗ แพร่งสรรพศาสตร์

โทรศัพท์ ๒๒๒๘๕๐

เป็นผู้จัดพิมพ์

พิมพ์ครั้งแรกที่

โรงพิมพ์ พิมพ์เนศ

๙๙ - ๙๗ แพร่งสรรพศาสตร์ ถนนตะนาว กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ ๒๒๒๘๕๐

นายขรรค์ชัย บุนปาน เป็นผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สิงหาคม ๒๕๑๖

อรุณ วัชรสวัสดิ์

: ออกแบบปก

พิมพ์เนศ

: จัดเล่ม

ประพันธ์ศาสน์ โทร. ๒๑๗๒๕๕ : จัดจำหน่าย

ราคาเล่มละ ๑๐ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์พิณเนศยินดีที่จะเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบว่าถึงแม้ขณะนี้กระดาษจะขึ้นราคาสูงที่สุดอย่างไม่เคยสูงมาก่อน แต่เราก็จะไม่ย่อท้อในการจัดพิมพ์หนังสือดี ๆ ออกมา ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงมีราคาสูงกว่าปกติ

ไฉ่เงาเต๋าทัน ของ สจิตต์ วงษ์เทศ เล่มนี้ เป็นหนังสือชุดเมค อิน ยู. เอส. เอ. ซึ่งนับเป็นเล่มที่สอง

ความจริงต้นฉบับทั้งหมดของเล่มนี้ สจิตต์ วงษ์เทศเขียนไว้แต่ปี ๒๕๑๕ และต่อมาได้ตัดตอนนำไปลงพิมพ์ในหนังสือต่าง ๆ ในวาระต่าง ๆ กัน เพิ่งจะได้จัดพิมพ์เป็นเล่มในครั้งนี้นี้เท่านั้น ดังนั้นจึงไม่ประหลาดอันใด ถ้าหากบางท่านจะเคยอ่านบางตอนของเรื่องนี้มาแล้ว

ไฉ่เงาเต๋าทัน ของ สจิตต์ วงษ์เทศ เล่มนี้ ท่วงทีในการเขียนและรูปแบบในการจัดเล่ม คงจะหนักอึ้งมาก ผิดไปจากเมค อิน ยู. เอส. เอ. เล่มแรก การกระทำดังนั้นก็ด้วยความจงใจจากผู้เขียน แต่จะมีเหตุผลอย่างไรนั้น ขอเชิญท่านผู้อ่านสอบถามเจ้าของเรื่องเอง

หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะติดตาม เมค อิน ยู. เอส. เอ. เล่มต่อไป

สำนักพิมพ์พิณเนศ

โอ้ อ่าง ช่าง อาย

หนังสือโง่เง่าเต๋าคู่ของสุจริตต์ วงษ์เทศ เล่มนี้ เป็นหนังสือที่บรรจุเรื่องราวสืบต่อมาจากหนังสือเล่มที่แล้ว ที่ชื่อ เมด อิน ยู. เอส. เอ.

หนังสือ เมด อิน ยู. เอส. เอ. เป็นหนังสือที่ขายดี และขายดี ได้รับการต้อนรับจากท่านผู้อ่านอย่างกว้างขวาง ว่ากันที่จริง หนังสือขนาดกระเป๋าก็ผลิตออกไปจากเราหรือโดยเรา เป็นหนังสือที่ขายได้ขายดีทั้งสิ้น แต่เหตุที่ไม่พล่าวไว้มันบ้างจนเกินเหตุ ก็เพราะเราขี้เกียจตอบคำถามว่า ทำไมจึงพิมพ์หนังสือออกมาขายได้ขายดี ซึ่งเป็นคำตอบที่สั้นมาก กล่าวคือ เราทำงานด้วยความสุจริตเท่านั้น

ความสุจริตในหัวใจคนนี้เป็นของแปลกประการหนึ่ง เห็นได้ง่ายในหมู่ชนผู้สุจริตด้วยกัน อย่างหนังสือที่ผลิตไปจากเราหรือโดยเราเป็นต้น ผลงานซึ่งอาศัยกาลเวลาที่ผ่านมามีได้ช่วยให้ท่านผู้อ่านพิสูจน์มาตลอดว่า เรามีได้โฆษณาเลิกลอยไปกว่าความเป็นจริง ขณะเดียวกันเราก็มีความเชื่อว่า ผลงานย่อมเป็นข้อพิสูจน์ได้ดีกว่าสิ่งอื่นทั้งหมด เมื่อพิสูจน์กันไปพิสูจน์กันมา สิ่งที่เราต้องระมัดระวังจนหนักต่อมาก็คือ ทำงานด้วยความสุจริตอย่างมั่นคง ไม่หวั่นไหว หากสิ้นความสุจริตลงวันหนึ่งวันใดแล้ว แม้เป็นงานเขียนด้วยข้อความเพียงฉบับเดียว หมู่ชนผู้สุจริตก็จะจับความจริงได้ และเราก็คงอยู่ไม่ได้ หากเราจะได้ชื่อว่าเป็นผู้โกหกพกลมเก่งที่สุด สามารถทำสิ่งใดให้ใครเชื่อ จนยากที่ใครจะมาจับความทุจริตได้ในวันนี้ แต่วันหน้าความทุจริตก็ย่อมปรากฏออกมาในรูปใดรูปหนึ่งจน

ได้ เมื่อถึงวันนั้น นิบายนะจะเข้ามาเป็นเจ้าเรือนอย่างมีพัก
ต้องสงสัย

สุจิตต์ วงษ์เทศ ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่แอบถือคติเจียบๆ
ในการทำงานว่า ต้องทำงานด้วยความสุจริตอย่างมั่นคง ไม่
หวั่นไหว ไม่ว่างานนั้นเป็นงานชนิดใด ตั้งแต่วิดบ่อ ทำนา
หนี้โรงเรียน เขียนหนังสือ เมื่อตั้งใจทำด้วยความสุจริต ผลที่
ออกมาก็คือ ความจริงใจ ความเสมอต้นเสมอปลาย ความที่
ได้เรื่องได้ราว และอีกหลายความ ที่เป็นความดีมากกว่าความ
ไม่ดี

บังเอิญหลายความที่ว่า แม้เป็นถ้อยคำเฉพาะที่พบ
เห็นอยู่เสมอในที่ต่างกัน แต่ข้อเท็จจริงทางปฏิบัติก็ขาดแคลน
และหาได้ยากอย่างไม่น่าเชื่อ ในแผ่นดินไทยยุคปัจจุบัน เมื่อ
สุจิตต์ วงษ์เทศ เป็นผู้มีความสามารถในการทำงานโดยผลิต
สิ่งที่ขาดแคลนและหาได้ยากนั้นออกมาได้ ก็เป็นเรื่องธรรมดา
ที่ต้องได้รับการต้อนรับความนิยมจากหมู่ชนผู้สุจริตด้วยกัน
เต็มพิกัด ต่อเมื่อใดผลงานที่ผลิตออกมานั้นไม่ขาดแคลน
หาได้ง่าย การต้อนรับ ความนิยม ก็อาจจางลงไป และ
หากเป็นเช่นนั้นได้เมื่อไร ก็ให้ถือเสียว่าเป็นเรื่องผิดธรรมดา
ในแผ่นดินนี้

เรามีได้มีความสงสัยหรือเป็นห่วงตัวหรือผลงานของ
สุจิตต์เลย ตราบใดที่เจ้าตัวเขายังแอบถือคติว่า ทำงานด้วย
ความสุจริตอย่างมั่นคง ไม่หวั่นไหว ตราบนั้นงานเขียนหนังสือ
ของเขาจะออกมาอีกก็เล็มก็ตาม ก็ต้องได้รับการต้อนรับจาก
ท่านผู้อ่านที่เล็งเห็นความสุจริตของงานตลอดไป แต่ที่ชักสงสัย
หรือเป็นห่วงกลับเกิดขึ้นในมุมกว้าง หมายรวมเอาคนเขียน
หนังสือทั่วไป เกรงว่าจะสิ้นความสุจริตลงกลางคัน มีความ

มันคงเพียงบนใบหน้า ช้อนความไหวระรวัในหัวใจ เพราะ
ศัตรูที่จะเข้ามาล้างผลาญคติของคนเขียนหนังสือนั้นมีมารูป
หลายแบบ บางทีก็เคลือบความสุจริตเข้ามาเพื่อที่จะบ่อนทำลาย
ความสุจริต บ้างก็ลอบเข้ามาในรูปแบบของกิเลสที่ปรุงแต่ง
เรียบร้อยแล้ว ส่วนที่มาในรูปอาณิสนั้นแทบไม่ต้องกล่าวถึง
เพราะทำลายคติคนเขียนหนังสือมาตั้งแต่เริ่มมีการเขียนหนังสือ
และการอ่านหนังสือ

ความสงสัยและเป็นห่วง จนเกิดการกริ่งเกรงดังกล่าว
หมายถึงตัวเองด้วยก็ได้ ไม่รังเกียจ อย่างไรก็ตาม ในเมื่อคน
เขียนหนังสือปลงใจทำงานด้วยความสุจริต ไม่หวั่นไหว ก็ไม่
น่ามีเหตุผลอันใดที่จะมาเขย่าหัวใจของคนเขียนหนังสือให้สั่น
คลอนได้ เป็นเช่นนั้น จะวิตกวิจารณ์แทนคนอื่นไปทำไมกันก็ไม่
รู้ แปลกจริง ๆ

สำหรับท่านผู้อ่าน เราขอบอกว่า หนังสือโง่เง่าต่ำ
ตู่ของสุจิตต์ วงษ์เทศ จะให้ความรู้สึกกึกกิดตรงข้ามกับชื่อ
หนังสืออย่างสิ้นเชิง เมื่อท่านอ่านจบ และใคร่ขอขอบคุณแทน
เพื่อนเรา ถ้าหนังสือเล่มนี้จะมีการกล่าวขวัญถึงในส่วนดีส่วน
เสีย

อนึ่ง การเขียนปะหน้าในหัวข้อ โอ้อ่าง ช่าง อาย
ของเราครั้งนี้ มิได้นับคำหรือฉบับบรรทัดไว้ล่วงหน้า เพราะ
เขียนขึ้นด้วยความสุจริตในหัวใจเป็นที่สุด หากจะยาวไปหน่อย
สั้นไปนิด หรือบางย่อหน้าข้อความไม่เกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้เลย
ก็ขออภัย

และจงเชื่อเถิด เราขอแต่อกัยเท่านั้น อย่างอื่นไม่ขอ

ขรรค์ชัย บุนปาน

คำนำ

ถ้าจะใช้คำนิยามของสุชาติ สวัสดิ์ศรี หนังสือเล่ม
นี้ของ สุจิตต์ วงษ์เทศ ก็เป็นนิยาย “กลุ่มชีวิตต่างแดน”
 (“แนวคิดนักเขียนไทย ๒๔๘๘ - ปัจจุบัน”, วรรณกรรมเพื่อ
ชีวิต, มิถุนายน ๒๕๑๖) และก็คงเป็นนวนิยายที่จะออกมา
เคียงข้างกับ **ละครแห่งชีวิต** ของ ม.จ. อากาศคำเริง
ความรักของวัลยา ของ เสนีย์ เสาวพงศ์ และ จากดวงใจ
ของ ดวงใจ ในแง่ที่ว่าเป็นเรื่องราวของการปะทะกันระ-
หว่างความคิดเก่าและความคิดใหม่ ของความสับสนวุ่นวาย
ในหัวใจของคนไทยกลุ่มหนึ่งที่ถูกอิทธิพลทางการเมือง และ
ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมระดับโลกเข้ามาเผชิญหน้า แ่น
นอน สุจิตต์ วงษ์เทศ ก็คงจะเหมือนกับนักเขียนอื่นๆ
จำนวนมากที่ไม่อาจยื่นคำตอบให้ผู้อ่านได้ แต่อย่างน้อย
เขาก็คงมีส่วนชี้ให้เห็นต้นตอของปัญหา ต้นตอของความ
วุ่นวายสับสนในจิตใจของคนไทยจำนวนไม่น้อย ที่ตกอยู่

ในสภาพของสังคมการเมืองที่บีบรัดต่อข่าวสารของความเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วในโลกปัจจุบัน บีบต่อการเผชิญกับความจริงที่ต้องการการตัดสินใจ เพื่อที่จะทำอะไรสักอย่าง เพื่อตัดปัญหาที่รังแต่จะทับถมเข้ามา

สุจิตต์ วงษ์เทศ เขียนหนังสือมานาน นานกว่าสิบปี เขาเป็นนักเขียนร่วมสมัยรุ่นใหม่ที่มีความสามารถเป็นนายของภาษา ความเป็นนายของภาษานั้น ทำให้เขาสร้างภาพพจน์ให้กับผู้อ่านได้อย่างชัดเจน เขาสื่อสารได้กระฉ่าง พูดคำเป็นคำ พูดขาวเป็นขาว ล้วนวนห้วนๆ และการใช้คำพูดสั้นเป็นหัวใจของเรื่อง วิธีการของเขาดูทันเอาจริงเอาจัง และบางครั้งก็ใช้ที่เล่นที่จริงกับผู้อ่าน

คุณสมบัติพิเศษของสุจิตต์ ที่ทำให้เขาพุ่งเด่นขึ้นมาในกลุ่มนักเขียน คงจะเป็นความเป็นอนุรักษนิยมของเขา นั่นเอง งานเขียนของสุจิตต์อุบัติขึ้นในแวดวงของมหาวิทยาลัย สมัยหลัง พ.ศ. ๒๕๐๐ แวดวงนี้เกิดขึ้นในช่วงของความเงิบเหงาทางกิจกรรมของหนังสือ ดังนั้นจึงไม่ประหลาดอะไรเลยที่จะเห็นงานประเภทความรัก สายลม แสงแดด และมนคติที่แว้งว้างหาจุดหมายปลายทางไม่ได้ แต่ในช่วงของความว่างเปล่าอันนี้สุจิตต์จะมีน้ำหนักกว่า ดังนั้นความรักของเขาที่ปรากฏเป็นตัวหนังสือจึงดูคาดกัน เอาเป็นเอาตาย ไม่ว่าจะเป็น

“หัวใจมีหนึ่งให้	มุกหอม แม่รา
ใครใคร่กบ่ยอม	ยื่นให้
บำเพ็ญตะบะขอม	คร่ำเคร่ง ตลอดแม่
รอแม่กำหนดไว้	ว่าไว้วันพิชิต”

หรือ

“สัจจะนะแม่เจ้า	ประคุณเอ๋ย
ผิว่าการณ์เปิดเผย	รับรู้
ชายใดสลัวลงเลย	ชิงแม่ กูแม่
กูจักเกณฑ์ทัพสู้	ศึกน้องนานสมัย

(โคลงศักดิ์สิทธิ์ :
หน้า ๕ และ ๖)

กูเป็นนิสิตนักศึกษา, ๒๕๑๒

ความเป็นอนุรักษนิยมของสุจิตต์ วงษ์เทศ ปรากฏ
ทั้งในความรัก และความรู้สึกเกี่ยวกับอดีตอันเป็นประสพ-
การณ์ที่เขาได้มาจากแวดวงโบราณคดีมหาวิทยาลัยศิลปากร
เขาแสดงความศุภัน โกรธแค้นและเหยียดหยันออกมา ตั้ง
ที่ 'รงค์ วงษ์สวรรค์ ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าเขา “มองอดีต

ด้วยการวะ ขำเลียงปัจจุบันอย่างสงสัย (เจ็บซ้ำและดู
หมิ่น) และหัวนระเวงในอนาคตของชีวิตและผู้คน”
สุจิตต์ หัวนระเวงความเปลี่ยนแปลงของกรุงเทพ ฯ สวน
ลุมพินี คลองหลอด โรงแรม (ดุสิตธานี) สักร้อยชั้น
หรือกระทั่ง

ดอกโสนบานเช้า ดอกคัตเจ้าบ้านเย็น

ดอกทองอย่าทำเป็นเล่น กับพระนคร-เอ๋ย”

(เพลงคลองหลอด : ภูเป็นนิสิตนักศึกษา,
๒๕๑๒, หน้า ๒๔)

ความห่วงใยในอดีตและความเป็นอนุรักษนิยมของ
สุจิตต์ ทำให้งานเขียนของเขาสะท้อนอารมณ์ออกมาที่เป็น
ฟาสซิสต์ และเขาสามารถทำได้แม้กระทั่ง “สัญญาติษซ้ำ
บ้า จิ้งล้าังโคตรสุ Amen!” (อยุธยา: ภูเป็นนิสิตนักศึกษา,
๒๕๑๒, หน้า ๓๑) ความกดดันของเขาในทำนองฟาสซิสต์นี้
ปรากฏอย่างเด่นชัดใน ขุนเดช, ๒๕๑๒ ซึ่งสุจิตต์ใช้โบ-
ราณสถานสุโขทัย-ศรีสัชนาลัย เป็นแบคกราวด์ มีขุนเดช
เป็นตัวเดินเรื่องอยู่คนเดียว พฤติกรรมของขุนเดชสะท้อน

อารมณ์ที่ ไม่พอใจ และต้องฆ่าเสีย เป็นอย่างดีในเมื่อแก
ต้องอัดอั้นตันใจห่วงสมบัติโบราณสถานของชาติ “เหมือน
อัดเทปไว้ในสมอง ถ้าเป็นเทปจริงจริง แทบเทปก็คงจะ
ขาดไปนานแล้ว เพราะต้องเปิดวันละหลายหลายครั้ง”
(ขุนเดช, ๒๕๑๒, หน้า ๒๐) ดังนั้น งามันเบนซิน
จึงเป็นเครื่องมือที่ขุนเดชจะคิดค้นใช้ในการประหัตประหาร
“ไอ้คนบาป โทษมาถึงตัดหัวเจ็ดชั่วโคตร” (ขุนเดช,
(๒๕๑๒, หน้า ๑๗)

แต่สุดท้าย วงษ์เทศ ก็รู้วิธีการฟาสซิสต์นั้นเป็น
หนทางที่ปิด เพราะปัญหาที่เผชิญหน้ามิได้เป็นปัญหาเล็ก
น้อย ปัญหาเหล่านั้นเกี่ยวโยงไปถึงปัญหาขั้นมูลฐาน ไม่ว่า
จะเป็นเรื่องของเศรษฐกิจ การไร้การศึกษา และความไม่เป็น
ทาสปัญญา หรือสิ่งที่เขาเรียกว่า “วิญญาณที่เป็นอาณานิคม”
ดังนั้นขุนเดชจึงหาทางออกไม่พบ และตะแคงเองก็
ต้องพ่ายแพ้เมื่อพบชนชั้นที่มีหน้ามีตา มีฐานะทางสังคมและ
เป็นความหวังอันสุดท้าย กลายเป็นสิ่งที่หาที่พึ่งไม่ได้ ไม่
ว่าจะเป็น “เสนาบดี... อนิจจา... เอกอัครมหาเสนา-
บดีสยาม” (หน้า ๗๓) หรือนักบวชที่ต้อง “นิมนต์พระ-
คุณทางกลดชุดกรูวัดตระพังเงินให้สบายเถิด” (หน้า ๕๗)

“วิญญานเก่า... ทอดอาลัยถึงคิกคำบรรพ์”
ของเขานั่นกินใจความไปถึงดนตรีไทย ซึ่งสุจิตต์ทั้งร้อง
และเล่น พยายามทำหายสิ่งใหม่ไม่ว่าจะเป็นชาไต้หวันหรือแม่
ศรีแซนแฟรนซิสโก แต่เขาก็ต้องสร้างตัวละครอย่างกอง
เงินขึ้นมา ความพยายามของกองเงินในอันที่จะทำความ
เข้าใจดนตรีไทยให้เหมาะสมกับสมัยถูกต้านทาน แม้กระทั่ง
จากคนที่อยู่ในวงการเดียวกัน ดังนั้นทางออกของกองเงิน
ก็คือ “...หยุดสี่ชอลงนับพลัน แล้วเงื้อมมือขึ้นสุดแขน
พลันก็เอากะโหลกชอลู ฟาดเปรี้ยงไปกับต้นเสา ... จน
เหล็กละเอียด พรุ่งนี้จะเริ่มต้นเก็บสตางค์ไว้ช้อกกัตาร์”
(มุกหอมบนจานหยก, ๒๕๑๔, หน้า ๑๗๒)

งานเขียนของสุจิตต์ วงษ์เทศ ส่วนใหญ่มักจะมา
จากประสบการณ์ของเขาเอง ถ้าจะเถาคูว่าเขาใช้เรื่องจริง ๆ
เป็นเค้าโครงส่วนใหญ่ก็คงไม่ผิด ประสบการณ์ที่ว่ามานี้คง
เป็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขา ตามแต่ละเวลาและเหตุการณ์
ดังนั้นเราจึงได้เห็นงานที่สะท้อนมาจากชีวิตมหาวิทยาลัย
เช่น

“กูเป็นนิสิตนักศึกษา

วาสนาสูงส่งสโมสร

ย่ำค่านจะย่ำไปงานบอลล์

เสพเสน่ห์เกสรสุมาลี ...

กูเป็นนิสิตนักศึกษา

หรรษาแหลมหลักอัครฐาน

พรุ่งนี้จะต้องไปร่วมงาน

สังสรรค์ในระดับปริญญา...

... กูอยู่มหาวิทยาลัย

รู้ใหม่ เห็นใหม่ คิใหม่

อีกไม่นานเราก็ต้องจะตายไป

กอบโกยใส่ตัวเองเสียก่อนเอ๋ย”

(กูเป็นนิสิตนักศึกษา, ๒๕๑๒, หน้า ๑๑๕ - ๑๑๗)

ภาพของ “นิสิตนักศึกษาอันสูงส่งสโมสร” นั้น
ปรากฏอย่างเด่นชัดในงาน **หนุ่มหน้ากัมภีร์** (๒๕๑๒) ซึ่ง
เป็นงานที่พูดถึงระบบรุ่นพี่และประเพณีที่ส่งสมกันมาใน
มหาวิทยาลัยเมืองไทย **ทองปน บางระจัน** ตัวเอกของ
เรื่องต้องเผชิญกับสิ่งที่เขาเห็นว่าไร้สาระ “คำก็อาวุโส -
สองคำก็อาวุโส อย่าลุ่มหลงในอาวุโสระเบียบ ประ-
เพณีหนักหนาเลย มันช่วยให้เป็นมนุษย์ฉลาดขึ้นมาไม่ได้
หรอก” (**หนุ่มหน้ากัมภีร์**, ๒๕๑๒, หน้า ๒๐๔) เนื้อเรื่อง

และลีลาของ หน่อมนายคัมภีร์ ทำให้นึกถึงหนังสืออังกฤษที่ฮิต
เรื่องหนึ่งเมื่อสามสี่ปีมาแล้ว คือเรื่อง If ซึ่งเป็นเรื่องของ
ระบบซีเนียร์ตี ที่ปรากฏในโรงเรียนบับลิสกูลของอังกฤษ
(บับลิสกูลของอังกฤษแปลว่าไปรเวตสกูลมากกว่า) ใน
เรื่อง If นั้นมีเด็กกลุ่มหนึ่งที่ทนกับระบบไม่ได้ และผล
ที่สุดก็หาทางออกด้วยการยกพวกเอาปืนกลมาฆ่าฟันคนที่
พยายามยึดเยี้ยระบบให้ If ก็คือ If คือ ถ้า ถ้าทำอย่าง
นั้นได้ก็จะทำอย่างนั้น แต่ หน่อมนายคัมภีร์ ของสุจิตต์หา
ทางออกแบบไทยๆ และเมื่อเพื่อนถามทองปนว่าจะหน่าย
คัมภีร์จริง ๆ หรือ ทองปนก็ “... ตัดจังหวะเสียก่อนว่า
เร็นเร็กกันเสียบ้างซี อย่าทำบ้าแบกโลกไว้คนเดียวเลย
บ้านเมืองไม่ใช่ของเราคนเดียวหรอก . . . ความเอาจริง
เอาจริงกับความจริง บางครั้งมันก็ช่วยอะไรเราไม่ได้
นัก...” (หน่อมนายคัมภีร์, ๒๕๑๒, หน้า ๒๑๑)

ดูเผิน ๆ สภาพที่ปรากฏใน “กูเป็นนิสิตนักศึกษา”
และ หน่อมนายคัมภีร์ น่าจะเป็นสภาพของอดีตซึ่งหมดสิ้น
ไปแล้วเมื่อราว ๆ กลางทศวรรษนี้ ยุคนี้เป็นยุคที่มองเห็น
ความตื่นตัว ความใคร่ครวญ และ ทิศของแวดวงมหาวิทยา-
ลัย แต่ถ้ามองให้ลึกลงไป ไม่ว่าจะเป็นด้วยความเฉยชาต่อปัญหา

ความรื่นเริงที่หีบจวดยได้ง่ายๆ หรือความสะทกตายใน
การที่จะเมินหน้าต่อปัญหา และหลีกเลี่ยงการเผชิญต่อความ
จริง เราคงพบว่าคงจะมีคนจำนวนมากหลายทีเดียวที่ “เดิน
เข้ามาหาความหมาย” สักสามสี่ห้าปี แล้วก็คงจะหายไป
กับ “ความเจียบ”

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่างานของสุจิตต์ วงษ์เทศ
เป็นงานที่สะท้อนมาจากสิ่งแวดล้อม จากมุมมองของตัวผู้
เขียนเอง และเป็นมุมมองที่ค่อนข้างจะแคบจำกัดอยู่ในแวดวง
มหาวิทยาลัยและโบราณคดี ดังนั้นทางออกที่จะพึงมีจึงถูก
ปิดกั้น แต่ในระยะหลังๆ จะสังเกตได้ว่าเขาเริ่มเปลี่ยน
แปลง ไม่ว่าซรรค์ชัย บุณปาน จะว่าว่าเขา “เปลี่ยน
แปลง... มีความเป็นไทยยิ่งกว่าเดิม” หรือไม่ก็ตาม
(คำนำ; มุกหอบบนจานหยก) เราสามารถจะมองเห็นความ
เปลี่ยนแปลงอันนี้ได้กลางๆ การไปอเมริกาและการถูกไล่
ออกจากสยามรัฐ อาจจะเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของงาน
เขียนของสุจิตต์ เขาดูใคร่ครวญและสุขุมต่อปัญหามากขึ้น
ไม่ว่าจะเป็นความพยายามหาต้นตอของความเสื่อมของคน-
ตรีไทยอย่างจริงจังและในมุมมองที่กว้างกว่า (“แต่คนที่เคย
รู้จักมักคุ้นกัน ถ้ามองความเห็นผมว่าคนตรีไทยของเราจะ

“ตาย” หรือไม่? ผมเองก็ตอบได้แต่เพียงว่ายากที่จะฟัน” มุกหอมบนจานหยก ในคำนำเล่มนี้ สุจิตต์พยายามหาเหตุผล และต้นตอของความเสื่อมของดนตรีไทย) เขาเริ่มที่จะหลีกเลี่ยงการใช้ความตุนั้น เกรี้ยวกราด เสียตีสี่ และใน เมก อิน U.S.A. เล่ม ๑ ของเขาเริ่มมองเห็นความเปลี่ยนแปลงอันนี้มากขึ้น แม้ว่างานเล่มนี้จะเป็นแต่เพียงบอกเล่า “เรื่องเมืองนอก” ตามแบบฉบับของนักเขียนที่ได้มีโอกาส “บิน” ทั่วๆ ไปก็ตาม แต่สุจิตต์ก็เริ่มที่จะมองปัญหาและปรากฏการณ์จากมุมที่เป็นตัวของมันเองบ้าง ถึงนั้นภาพของการเดินขบวนของนักศึกษาอเมริกันต่อต้านสงครามเวียดนาม จึงเป็นภาพชีวิตของนักศึกษา ภาพของคนที่กำลังทำอะไรสักอย่างหนึ่งตามความเชื่อของเขา มิใช่จากเหตุผลของความ “หงุดหงิด” แต่อย่างเดียว

ถ้าว่าสุจิตต์ วงษ์เทศ เดินทางมาเป็นเวลานาน และไกลบนถนนหนังสือ โจ่งเงาเต่าตุ่น : เมก อิน ยู.เอส. เอ. เล่ม ๒ ของเขาก็คงจะเป็นก้าวที่ยาวที่สุด และก็น่าเชื่อได้ว่าคงจะสร้างอิทธิพล ในบรรดานักอ่านได้พอๆ กับ กุเป็นนิสิตนักศึกษา, ขุนเดช และ หนุ่มหน้ายดัมภีร์ อันเป็นงานชิ้นเอกๆ ของเขาในอดีต โจ่งเงาเต่าตุ่น อาจจะได้เปรียบกว่าในแง่ที่เป็นเรื่องในวงกว้าง เขาจับเอาวันที่

สำคัญ ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของความเปลี่ยนแปลงในเวทีการ
เมืองของโลก (และของไทย) ไม่ว่าจะเป็นวันที่ ๑๕
กรกฎาคม ๒๕๑๔ ที่ประธานาธิบดีนิกสันประกาศจะเดินทางไปเยือนจีน วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๑๔ ซึ่งจีนเข้าสหประชา-
ชาติได้ (แทนไต้หวัน) วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ อัน
เป็นวันรัฐประหารครั้งล่าสุดในกรุงเทพฯ หรือ วันที่ ๒๑
กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ ซึ่งเป็นวันที่นิกสันแตะเท้าลงบนแผ่นดิน
จีนที่ “ต้องห้าม” ทั้งหมดนี้สุจิตต์ใช้เป็นแบกราวด์ของ
เรื่อง เขาปล่อยให้ตัวละครมากมายหลายตัวเข้ามาวนเวียน
ถกเถียงกับทองแถม บ้านดำน ต่างก็พยายามทำความเข้าใจ
ใจเหตุการณ์ระดับโลกที่เข้ามามีอิทธิพลต่อคนไทยกลุ่มหนึ่ง
แน่นอนการถกเถียงเหล่านี้อาจหาข้อสรุปได้ยาก สุจิตต์
ยังคงลักษณะเดิมของเขาอยู่บางประการในการที่มีตัวเอก (ที่
ผู้มีชีวิตจิตใจจริง ๆ) ตัวเดียว คือ ทองแถม บ้านดำน (กู)
และเขาจบเรื่องด้วยการหาทางออก (ที่อาจจะไม่ใช่ทาง
ออก) โดยการบีบปัญหาทั้งหมดไปให้สัญลักษณ์เก่า (นัก
บวช) ตอบปัญหาในการพบแล้วซึ่งความสุขและความพอ
ใจในชีวิต แต่อย่างน้อยงานชิ้นนี้อาจจะให้จุดเริ่มต้นของ
ปัญหา เริ่มต้นในแง่ที่ว่าปัญหาที่แท้จริงคืออะไร และการ
ขจัดเสียซึ่งความ “โง่เง่าเท่าคุณ” อาจจะช่วยเป็นแสง

โง่เง่าเต๋าทูน

เมด อิน ยู. เอส. เอ. ภาค ๒

ของ

สุจิตต์ วงษ์เทศ

ตัวอย่าง

อิทาเกะ - นิวยอร์ก ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๑๔ :

ตอนกลางคืน ประธานาธิบดี (ริชาร์ด เอ็ม.) นิกสัน แห่งสหรัฐอเมริกา ออกแถลงการณ์ทางสถานีวิทยุ โทรทัศน์ทั่วประเทศว่า จะเดินทางไปเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีนตามคำเชิญและตามที่ นายเฮนรี คิสซิงเจอร์ ที่ปรึกษาฝ่ายความมั่นคงแห่งชาติ ได้เดินทางไปปักกิ่งเพื่อติดต่อกับผู้นำจีนแผ่นดินใหญ่ รับหมายเชิญมาให้ ประธานาธิบดีนิกสันกล่าวว่า จะเดินทางไปปักกิ่งในราวไม่เกินเดือนพฤษภาคม ปีหน้า (๒๕๑๕) การออกพูดจาปราศรัยของประธานาธิบดีนิกสันครั้งนี้กระทำอย่างรวดเร็ว และใช้เวลาเพียงชั่วอึดใจเดียวก็ปราศรัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“สะใจจริงๆ พับฝ่าเถอะ” ตะกั่ว – นักเรียนไทยคนที่กำลังทำปริญญานิเทศศาสตร์อยู่ที่ฟลอริดาเอ่ยนขึ้นหลังจากจบรายการของประธานาธิบดีนิกสัน “ผมอยากดูหน้าไอ้เพื่อกันนั้นดีกว่ามันจะตีหน้าอย่างไร”

“คุณหมายถึงพวกผู้แทนที่เร่งเร้าให้รัฐบาลไทยเจรจากับจีนแดงใช่ไหม” กุญแจเข้าทำที่ไม่รู้

“อย่าเกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นหน่อยเลยนะ” เขาตอบออกมาด้วยท่าทีเคร่งขรึมเอาจริงเอจัง

“ผู้นำของเราคงวิ่งวนกันละคราวน” พันธุ์อนันต์ ศิษย์ครูบัว (วัดอัม) – คนที่กำลังทำปริญญานิเทศศาสตร์จนตัวเขียวออกความเห็น เขาชื่ออย่างนั้น – พันธุ์อนันต์ – เหมือนนามแฝงที่ใช้ต่อยมวยไทย แม้จะมีใช้นักมวยอาชีพ แต่พันธุ์อนันต์ก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขเป็นนักมวยอยู่บ้าง เพราะเขาเป็นศิษย์ครูบัวแห่งสำนักวัดอัมจริง ๆ “อ้าว – คุณไม่รู้จักครูบัวอะไระ ก็ครูมวยของเยเนอรัลประภาสกับเยเนอรัลทวีไงล่ะ อย่างผมนี่เขาเรียกว่าเป็นศิษย์ครูเดียวกับเยเนอรัลสองคนนั่นนะ” พันธุ์อนันต์บอกกับใครต่อ

ใครอย่างนั้น แต่เราก็ไม่สามารถรับรู้ได้ว่าครุฑบัว วัดอิม
คือใครที่ไหน

“คำว่าผู้นำของเราที่คุณว่าน่าจะไม่ได้หมายความว่าผู้นำของผมด้วยนะ เพราะผู้นำของผมถ้าหากจะมีก็คงจะฉลาดมากกว่านั้น” ตะกั่วหันไปพูดกับ
พันธุ์อนันต์

ดูเหมือนว่าทุกคนกำลังจะคิดหาคำพูดเหมาะสมๆ
ออกมาให้ถกเถียงกันเล่น แต่ยังไม่มีการสามารถหา
ออกมาได้ ห้องรับแขกของบ้านเลขที่ ๓๐๖ ถนน
สจ๊วต, อิทะกะ, นิวยอร์ก, ๑๔๘๕๐. จึงเงียบสงบชั่ว
ระยะหนึ่ง พันธุ์อนันต์และละอ่อน (— ชื่อนักเรียน
ไทยชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งกำลังทำปริญญาโททางการ
พัฒนาชนบท) ซึ่งเป็นเจ้าของบ้าน (อพาร์ทเมนต์)
๓ ห้องนอนก็ออกจะงงๆ อยู่เหมือนกัน

“ไอ้คอมมิวนิสต์ไปไหนเสียละคุณละอ่อน”
ทหาร บี. ถามเจ้าของบ้าน เขาชื่อทหาร บี. จริง ๆ
สาเหตุแห่งชื่อเพราะมีทหาร เอ. อีกคนหนึ่งซึ่งกำลังทำ
ปริญญาโททางรัฐศาสตร์อยู่แถวคาโรลาโด และเพราะ
ทหาร บี. กำลังทำปริญญาตรีจึงต้องเป็น บี. จะเป็นเอ.

ไม่ได้ หาได้มีชื่ออย่างนั้นเพื่อการ “ผวนศัพท์” ไม่
 และ “ไอ้คอมมิวนิสต์” ที่เขาถามถึงนั้น หมายถึงนาย
 ไป นามสกุลปิงลี หนุ่มชาวมาเลย์เซีย ผู้กำลังทำ
 ปริญญาเอกทางรัฐศาสตร์ และเป็นเพื่อนร่วม (เช่า)
 บ้าน (รวมเมท) ของพันธมิตรนั้นและละอ่อน การที่
 ทหาร บี.เรียก ไป ปิงลี ว่า “ไอ้คอมมิวนิสต์นั้น”
 เป็นเพราะ ไป ปิงลี เป็นลูกจีนที่เกิดในมาเลย์เซีย
 และเป็นผู้เอนตัวมหาอำนาจอเมริกา พร้อมกันนั้นก็
 เชิดชูความเป็นมาเชตงของมาเชตงอยู่ตลอดเวลา

“เดี๋ยวคงกลับ เขาไปปาร์ตี้ที่บ้านคนจีนแถว
 ทาวน์ทาวน์” คุณละอ่อนตอบนอบน้อม เพราะเขา
 เป็นคนนอบน้อม แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกคนเรียก
 ไป ปิงลี ว่า “ไอ้คอมมิวนิสต์” หากแต่เป็นชื่อที่
 ทหาร บี.เขาเรียกคนเดียว และเป็นที่ยู่งกันของคนอื่นๆ

“สมมุติว่าคุณอยู่กรุงเทพฯ นะคุณทหารเอ.กับ
 คุณทหาร บี. และคุณได้ข่าวว่านิกสันประกาศจะไป
 จีนแดงอย่างนี้ คุณจะมีความรู้สึกอย่างไร และในฐานะ
 ที่คุณทหาร เอ.เป็นทหารบก ส่วนคุณทหาร บี.เป็น
 ทหารอากาศ คุณบอกผมได้ไหมว่าบรรดาคณะทหาร

จะมีความรู้สึกอย่างไร” กุหลามขึ้นมาอย่างเป็นงานเป็นการ และถามอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหม และไม่เกรงว่าทหารเอบีซีแซดที่ไหนจะพิโรธโกรธเคืองทั้งสิ้นทั้งนั้น

“ผมตอบแทนคนอื่นไม่ได้หรอกคุณทองเบ้ม” ทหาร เอ. กล่าวขึ้นอย่างตะกุกตะกัก เพราะเขาเป็นคนตะกุกตะกักอย่างนั้น “แต่สำหรับใจผมแล้วไม่พอใจเลยที่นิกสันทำอย่างนี้ ถึงแม้ผมจะรู้ว่าคอมมิวนิสต์มันไม่ได้เป็นยักษ์เป็นมารอย่างที่เคยคิด แต่คอมมิวนิสต์มันก็ไม่เคยหวังดีต่อเมืองไทยเลย”

“แต่ผมตอบได้ว่าคณะทหารไม่พอใจแน่ และผมเองก็ไม่ชอบใจด้วย ถ้าหากถึงเวลานั้นขึ้นมาผมว่าทหารก็พร้อมที่จะรบกับมันละ” ทหาร บี. นักเรียนวิศววะของที่นี่ตอบฉาดฉาน

ความรู้สึกของกุหลามวุ่นวายสับสนอยู่บ้าง เพราะไม่เคยมีความรู้ประการใดเลยเกี่ยวกับเรื่องของจีนแผ่นดินใหญ่ จากหนังสือพิมพ์ที่กรุงเทพฯ ก็เคยอ่านบ้างเป็นบางครั้งบางคราวย่อย ๆ เกี่ยวกับมาเซตุง ซึ่งก็ไม่ได้รู้อะไรมากไปกว่ารู้ว่าเรา (- หมายถึงคนไทยทุกคน)

จะต้องต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจีนแดง และถ้าหากว่าจะว่ากันโดยสัจยจริง ก็ต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ไปโดยไม่รู้สีกตัว แต่ถ้าหากจะถามว่าอะไรคือคอมมิวนิสต์ ก็ตอบได้ประการเดียวว่าไม่รู้ รู้แต่ว่ามันทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเรา หลายครั้งที่มีคนถามว่าพอจะรู้จักทฤษฎีต่างๆเกี่ยวกับคาลมาร์กซ์ เลนิน อะไรเหล่านี้บ้างไหม ก็ตอบทุกครั้งว่าไม่รู้ และในที่สุดเขาก็สรุปว่าเพราะฉะนั้นไม่ต้องพูดกันเรื่องลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งจริงอย่างที่เขาวาเพราะก็ไม่ได้พูด ไม่ได้คุย ไม่ได้รู้ในเรื่องเหล่านี้เลย ครั้นเมื่อมาอยู่ในอเมริกาอย่างนี้ และกำลังอยู่ในเหตุการณ์อย่างนี้ ก็ยอมมั่งงวยขวยเงินที่จะคิด ที่จะแสดงความเห็นเป็นธรรมดา

“คุณทหาร เอ. คุณรู้ได้อย่างไรว่าจีนแดงไม่เคยหวังดีต่อเมืองไทย” ตะกั่วหันไปถามทหาร เอ. และก็หันมาทางทหาร บี. อีกว่า “ถ้าหากจีนแดงจะยatraทัพมาตีเมืองไทยจริงแล้ว คุณคิดว่ากองทหารของเราสู้กองทหารของเขาได้หรือ - คุณทหาร บี.”

“อเมริกาเขาก็ต้องช่วยเราสิครับ” ทหาร บี.

ตอบอย่างรวดเร็ว “แต่เงินแดงมันจะมีทหารสักเท่าไร
เชียว ผมว่าสู้ได้ ทหารไทยมีสมรรถภาพการรบขนาด
ไหนก็ดูเอาจากสงครามเวียดนามก็แล้วกัน”

“ผมจะไม่พูดเลยว่าทหารเราสู้เงินแดงได้หรือไม่ได้
แต่ผมจะบอกว่าคนไทยมี ๓๕ ล้านคนเป็น
ประมาณ มีกำลังทหารเท่าไรคุณก็รู้ แต่พลเมืองจีน
แผ่นดินใหญ่มีไม่ต่ำกว่า ๗๐๐ ล้านคน ตกสำรวจอีก
ก็ล้านคนก็ไม่รู้ คุณคิดเอาเองว่าเงินแดงควรจะมีทหาร
เท่าไร” พันธูอนันต์ชี้แจงกำลังพลอย่างคร่าวๆ ให้ฟัง
พอสังเขป

“แต่ผมก็คิดว่าสู้ได้” ทหาร บี. ตอบ

“สู้เพื่ออยู่หรือสู้เพื่อตาย” กุถามต่อ

“ตายก็สู้”

“แล้วถ้าหากตายหมดล่ะ”

“ตายหมดก็สู้ เป็นไทยต้องสู้” วลีสุดท้าย
ทหาร บี. พูดออกมาเหมือนชื่อหนังสือเล่มหนึ่งของ
ยาขอบ

“ถ้าหากเป็นผม ผมจะไม่ให้ทหารไทยไปสู้
ถ้าหากรู้ว่าสู้แล้วตายหมด” กุพูดต่อ “เพราะถ้าหาก

คนไทยตายหมดแล้วเราจะสู้ไปเพื่ออะไร ผมไม่รู้ละว่า
คอมมิวนิสต์เป็นอย่างไร แต่ตอนนั้นยังแอนตี้คอมมิ
นิสต์อยู่ไม่น้อยด้วย ซึ่งถ้าหากจะสู้กันจนเลือดหยาด
สุดท้ายอย่างที่ว่าๆ กันแล้ว ผมคนหนึ่งละไม่เอาด้วย
ทหารไทยตายหมด คนไทยตายหมด ชาติจะอยู่ได้
อย่างไร แผ่นดินจะเป็นสมบัติวิญญูณของเราอย่าง
นั้นหรือ”

“มันคงจะไม่เป็นไปอย่างนั้นหรอกหน้า” ทหาร
บี. ออกความเห็น “ปัญหาทางการเมืองไม่จำเป็นต้อง
แก้ด้วยการสงคราม เราอาจแก้ปัญหาได้ด้วยการทูต”

“นั่นนะซี แล้วทีนี้ถ้าหากคุณเป็นนายพลที่มี
อำนาจในการบริหารประเทศคุณจะทำอย่างไรต่อไป
ในเมื่อประเทศเรา ต่อต้านจีนคอมมิวนิสต์มานาน
กาล เพราะคิดว่าฐออเมริกาเป็นลูกพี่ที่คอยช่วยเหลือ
ปกป้องคุ้มครองให้ แต่เอาละซี — ตอนนั้นอเมริกา
กำลังจะญาติดีกับจีนแดง คุณจะทำยังไง คุณจะสู้ต่อ
ไปคนเดียวหรือว่าจะคิดอ่านอะไรต่อไป” ตะกั่วโยน
ปัญหาหนักองขึ้นมาลอยคว้างอยู่กลางอากาศ

ถ้า สัจจิตต์ วงษ์เทศ เดินทางมา
เป็นเวลานานและไกล

บนถนนหนั่งสี่

ใจเฝ้าแต่ตื้น : เมต อิน ยู.เอส.เอ. เล่ม ๒

ของเขา ก็คงเป็นก้าวที่ยาวที่สุด

และก็น่าเชื่อได้ว่าคงจะสร้างอิทธิพลใน

บรรดานักอ่านได้พอ ๆ กับ

ญเป็นนิสิตนักศึกษา

ขุนเดช และ

หนุ่มหน้ายคมกริ อันเป็นงาน

ชิ้นเอก ๆ ของเขาในอดีต

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ

